

Á½IVOT, LĀ•SKA, DLUHY A ... XIV.

ĀšterĀ½, 29 listopad 2011

Ráno jsme zaspali. Nestává se to zas tak bĀ>Ā¾nĀ>, ale kdyĀ¾ to pĀ™ijde, stojí to za to. ĀcelovĀ>k by nevĀ>Ā™il, na kolik vĀ> takové situaci dokáĀ¾i historicky vzpomenout... „UĀ¾ bude volná koupelna?“ „Nemáte zaspávat. HlavnĀ>, Ā¾e furt mám udržĀ¾ovat hygienu a teĀ• nesmím.“ - „Myško!“ - „Mám svoje práva!“

„Dáte si nĀ>kdo raĀ>ajky?“
„V tomhle? Ty ses zbláznila?“
„Nie, ale kdyĀ¾ vás vidím kmitaĀ¥, napadlo mĀ> jestli nechcete nĀ>co na posilnĀ>nou.“ „Nikdy nesnídám.“

„To dá>láš chybu. Malé dítě potĀ™ebuje zdravou výĀ¾ivu.“

„Grrr... Nikdy jsme nesnídali!“

„ĀEoĀ¾e? Vy ste nesnídali? Jirko, ako to je moĀ¾né?“

„Pavlíno, neĀ™eš to.“

„A dokonce jsme nĀ>kdy ani neobĀ>dvali.“

„Myšáku!!“

„No protoĀ¾e jsme vstávali aĀ¾ na veĀ•eĀ™i.“

„Grrrr..“, pro zmĀ>nu ode mne.

JeštĀ>, Ā¾e je aspoĀ> v práci klid. Tedy .. moĀ¾ná. No moc ani ne. ĀEekaly mĀ> statistiky a docela urĀ•itĀ> ne mály. Jo a taky schĀ>zka s novou úĀ•etní. Jirko, ty se z toho dneska zblázníš. Nemohl by mi nĀ>kdo napsat nĀ>co milého?

Jo. Našel jsem zprávu od dr. HoĀ™kého. KdyĀ¾ vynechám pomĀ>rnĀ> formální oslovení, doĀ•etl jsem se, Ā>MĀ>l byste vĀ>dĀ>t, Ā¾e dítě Ā•eká Pavlína se mnou. Genetika nelĀ¾e. Doufám, Ā¾e to vezmete do úvahy pĀ™i Vaš

dalšim jednání a nebudete nám nadále komplikovat Ā¾ivot. CoĀ¾e? Ten Ā•lovĀ>k se zbláznil. Tedy, Milena tak

zkusila cokoliv, ale tohle? Co je to za blbost? Jirko, poĀ•ítej do deseti. Nebo radši do stovky. Nebo radši

poĀ•ítej úplnĀ> se všim... Zbytek dne jsem nestál za nic. Statistiky jsem nĀ>jak vnímal, ale myslím, Ā¾e by mĀ> ten o

dokázal nahradit i ten kazašský robot. Tedy kyrgyzský. Pavlína nebrala telefon.

Co se Ā•lovĀ>ku dokáĀ¾e nahromadit v hlavĀ> za jedno odpoledne. VzpomnĀ>l jsem si, kdyĀ¾ jsem kdysi dávno naš

ve schránce anonym. Milena ti zahýbá. Nikdy jsem nemĀ>l takovou silnou povahu, abych to jen tak pustil z hlavy.

Nejsem rád, kdyĀ¾ v Ā•lovĀ>ku nĀ>co zraje, poĀ™ád si navzdory zkušenostem Ā™íkám, Ā¾e je lepši vĀ>ci

Ā™ešit a vĀ>dĀ>t, na Ā•em Ā•lovĀ>k je, neĀ¾ se utĀ>ovšovat a Ā•ekat. Copak jsem udĀ>lal tenkrát? ProstĀ> js

neroztrhal a rovnou od schránky jsem vzal ten cár papíru a Mileny se zeptal.

„Tak co tomu Ā™íkš, milá&ku?“ „UkaĀ¾, co to je?“

„Anonym. BohuĀ¾el se nepodepsal.“

Zasmála se.

„PusĀ¥ to z hlavy. Je to blbost.“

Jo. StaĀ•ilo mi takhle málo. A bylo to dobĀ™e, protoĀ¾e pĀ™es to všechno, co se pak nĀ>kdy za dvacet let mezi ná

stalo, Milena na rozdíl ode mĀ> nikdy neselhala. Ten morálnĀ> špatnej jsem byl vĀ>dycky já. Zkusil jsem zavolat

znovu. Zvedla to.

„Áno.“

ZnĀ>la unavenĀ>, dokonce ani Ā¾ádnej milá&ik nebyl. „Pavlíno...“

„PromiĀ>, mala som tu nejaké vybavovanie. PotĀ™ebuješ nĀ>co?“

Herdek, moĀ¾ná by se Ā•lovĀ>k nemĀ>l na nic ptát radši. Napadne nĀ>kdy toho druhého, Ā¾e i otázka mĀ>Ā¾e být

nároĀ•ná?

„Došel mi mail od tvého muĀ¾e.“

„A Ā•o ti napísal?“ ÚplnĀ> jsem vidĀ>l, jak se napĀ™ímila do pohotovostní polohy.

„Já ti to snad radši pošlu. Ale prosím tĀ>, nechci aby sis to vykládala nĀ>jak... nepĀ™esnĀ>. Myslím ode

mĀ>, ne od nĀ>j.“

„Nerozumím. Ale pošli, preĀ•itam si to.“

A tak jsem ho pĀ™eposlal. Dalši minuty byly k neukousání. Pak zavolala: „To je taký neuveriteĀ¾ný o

chláp, Ā¾e to není moĀ¾né!!“

„Pavlíno, klid... víš co? PĀ™ijdu dneska trochu dĀ™ív, a proberem to, jo? „Jak mĀ>Ā¾e nĀ>kdo nĀ>co

takového udĀ>lat?“

„VzpomeĀ> na Krammerová versus Krammer.“ KdyĀ¾ jsem dorazil domĀ>, chodila nervóznĀ> po

pokoji. „Jirko, je to nesmysl. Nevím, jak na to pĀ™išel, ale prostĀ> je to nesmysl.“

„Pavlíno... chci ti Ā™íct... Ā¾e pro mĀ> není zas takový problém si nĀ>jak srovnat v hlavĀ> to, Ā¾e…“

„Jirko! Posloucháš, co ti Ā™íkám?“

„Poslouchám sakra. Jen se snaĀ¾ím vzít do úvahy...“ „Ty mi snad neveríš?“

JeĀ¾iš, o Ā•em to mluví? SnaĀ¾ím se jí Ā™íct, Ā¾e i kdyby cokoliv, tak to prostĀ> pĀ™eĀ¾iju a místo toho mluví i

„Pavlíno. Nemyslím, Ā¾e by tvĀ>j manĀ¾el jen tak provokoval. To by pĀ™ece bylo hodnĀ> prĀ>hledný. Jen se snaĀ¾

Ā¾e nechci, abys mĀ>la problém s tím, Ā¾e bych se v pĀ™ípadĀ>... Ā¾e... prostĀ>, Ā¾e bych to nezkus.“

„TakĀ¾e mi neveríš.“

„A ty si vĀ>Ā™íš?“ „Co je to za otázka? SamozĀ™ejmĀ>. NĀ>co takového prostĀ> není moĀ¾né

„Poslouchej, fakt nejde o to, abys musela nĀ>co pĀ™iznávat nebo naopak zatloukat. Chci, abys vĀ>dĀ>la, Ā¾e prostĀ>

jsem s tebou.“

Zdvihla hlavu a oĀ•i mĀ>la plné slz: „Jirko… to nie je moĀ¾né. Predsa vieš...“

<https://www.kudlanka.cz> VytvoĀ™eno pomocí Joomla!

„Pavlíno, genetika nelš.“
 „Ješ ja neviem, o šo ide, ale ja som s ním proste nespala, odkedy sa poznáme... dlho predtým vlastne...“

„Ale ano vím, ale to není podstatné.“

Asi jsem nšco šekl špatnš. Asi jsem šekl nšco úplnš jinak, ale kdybych se rozkrájel, nevšdšl bych, co má šíct. Pše po mnš nechce, abych jí prostš jen vššil. Pše musí nšjak vzít i to, še mi stojí i za to, še moje. „Pro mne je to to nejpodstatnší,ší, Jirko.“ „Jenše to nám u soudu a všbec moc nepomše.“

„Pavlíno. Jsi všdkynš. Mysli.“

„A co mám myslet? še ti moje slovo nestaší?“

„O to všbec nejde pše.“

„Ale to si píš,še o to ide. Aspoš má ano.“ „To není jen o tobš, Pavlíno. K tomuhle budem potšebovat trošku širší domluvu, nemyslíš?“

Chvíli na mne koukala velkýma smutnýma ošima, pak se otošila, odešla do lošnice a zavšela za sebou dvešprdele práce. Copak je to opravdu jen o dšvše? Upšímnš, pšedstava, še by fazulka nebyla naše, má vš za docela vadit. Ale to pše není teš podstatný. Pavlína tvrdila, še s Hoškým nemšla nic uš dlouho pšedtím. Je se tak jevil. Jirko! Nemšš chvíli nebýt analytik a nechat to být, jak to je? Nemš. Tohle ze sebe nemš dostat. Proš mi sakra Pavlína nerozumí v tom, še prvotní je opravdu se toho zbavit jako problému – právního, soudního, co já vím jak ještš. še od toho závisí nejen moje a její šítí, ale taky Myšky a mošná i dalších lidí. To, jestli s ním spala, je pše aš nškde potom. Stejnš to nemš brát jinak. A je mi fuk, jestli málo dšvšry v ní nebo ne. šelovšk nemše dávat oporu a jistotu, kdyš ji sám v sobš nemá. A já ji mám, protoštady problém a vím pšesnš, še ho musíme vyšit. Pavlíno .. miluju tš. A jestli necouvneš, tak má vš ani ONA To šekání je nesnesitelné. Kdybych tak uš konešnš všdšla, na šem jsem. Hroznš blbš spím a jsem podráš to sama. Jirka dšlá co máš, má to chudák teš se mnou tššký. Jenše já mám prostš strach... co kdyš opravdu není v pošádku? Nejsem schopná mít teš z nišeho radost, jakoby nad vším visel šedý stín. A do toho všeho trápení tahle šílenost. Kdyš jsem ten mail, pšeposlaný Jirkou, vidšla, nevšila jsem vlastním oš ubohý pokus vrazit mezi nás klín! Hroznš má vš to naštvalo, ale všila jsem, doufala jsem, še Jirka mu na to nesko mi prostš beze všeho vští. Jako já jemu. Nebo je to hloupost, nškomu beze všeho všit? Jirka proš má vš jeho reakce zklamala... a já zas nechápu, jak máše co i jen zvašovat mošnost, še jsem mu lhala o tom, jak mezi mnou a manšelem je. Nešíkal mi snad on sám stokrát, še vztah stojí na dšvše? On si myslí, še bych jeho velkorysost... a má vš to spíš urší. Kdyby to byla pravda, še dítě není jeho, velkorysost tohoto druhu bych urš ocenit umšla a byla bych mu za ní vdšná. Ale takhle? ROMAN